

**"মৰমৰ সন্তানসকল – আদেশ দিয়া যে হে ভূত তুমি মোৰ ওচৰলৈ আহিব নোৱাৰা, তোমালোকে
ভূতবোৰক ভীতিগ্ৰস্ত কৰি তোলা তেতিয়া সিহঁত পলাই যাব"**

***প্ৰশ্ন :- ঈশ্বৰীয় নিচাত থকা সন্তানসকলৰ জীৱনৰ শোভা কি?**

***উত্তৰ :-** সেৱাই তেওঁলোকৰ জীৱনৰ শোভা। যিহেতু নিচা আছে যে মই ঈশ্বৰীয় লটাৰি পাইছোঁ তেন্তে সেৱাৰ ইচ্ছা থাকিব লাগে। কিন্তু কাঁড় তেতিয়াহে লাগিব যেতিয়া আমাৰ ভিতৰত কোনো ভূত নাথাকিব।

***প্ৰশ্ন :- শিৱবাবাৰ সন্তান বুলি কোৱাৰ অধিকাৰী কোন হয়?**

***উত্তৰ :-** যাৰ নিশ্চয় আছে যে ভগৱান আমাৰ পিতা হয়, আমি এনেকুৱা উচ্চৰো উচ্চ পিতাৰ সন্তান, এনেকুৱা নিচাত থকা উপযুক্ত সন্তানসকলৰে শিৱবাবাৰ সন্তান বুলি কোৱাৰ অধিকাৰ আছে। যদি চৰিত্ৰ ঠিক নহয়, চলন ৰাজকীয় (মাৰ্জিত) নহয় তেন্তে তেওঁ শিৱবাবাৰ সন্তান বুলি ক'ব নোৱাৰে।

ওঁম্ শান্তি। শিৱ বাবা স্মৃতিত আছেন? স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী স্মৃতিত আছেন? ইয়াত যেতিয়া বহা তেতিয়া বুদ্ধিত উদয় হোৱা উচিত - আমি বেহদৰ পিতাৰ সন্তান আৰু নিতৌ পিতাক স্মৰণ কৰোঁ। স্মৰণ নকৰাকৈ আমি উত্তৰাধিকাৰ ল'ব নোৱাৰো। কিহৰ উত্তৰাধিকাৰ? পবিত্ৰতাৰ। গতিকে তাৰ কাৰণে এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। কেতিয়াও কোনো বিকাৰৰ কথা আমাৰ আগলৈ আহিব নোৱাৰে, কেৱল বিকাৰৰো কথা নহয়। এটা ভূতেই নহয় কোনো ভূতেই আহিব নোৱাৰে। এনেকুৱা শুদ্ধ অহংকাৰ থকা উচিত। বহুত উচ্চৰো উচ্চ ভগৱানৰ আমি সন্তানসকলো উচ্চৰো উচ্চ নহ'লো জানো। কথা-বতৰা, চলন ৰয়েল (অভিজাত, মাৰ্জিত) হ'ব লাগে। পিতাই চলনৰ পৰা বুজি পায় যে এওঁতো একেবাৰে বৰ্থ নট এ পেনি (একেবাৰে মূল্যহীন)। মোৰ সন্তান বুলি কোৱাৰ যোগ্য নহয়। লৌকিক পিতাৰো অযোগ্য সন্তানক দেখি ভিতৰি এনেকুৱাই হয়। এৱোঁ হৈছে পিতা। সন্তানসকলে জানে পিতাই আমাক শিক্ষা দি আছে কিন্তু কিছুমান এনেকুৱা আছে যিয়ে একেবাৰে বুজি নাপায়। বেহদৰ পিতাই আমাক বুজাই আছে সেইটো নিশ্চয় নাই, নিচাও নাই। তোমালোক সন্তানসকলৰ মগজ (বুদ্ধি) কিমান উচ্চ হ'ব লাগে। আমি কিমান উচ্চ পিতাৰ সন্তান হওঁ। পিতাই কিমান বুজায়। ভাবাচোন আমি কিমান উচ্চৰো উচ্চ পিতাৰ সন্তান, আমাৰ চৰিত্ৰ কিমান উচ্চ হোৱা উচিত। এই দেৱী-দেৱতাসকলৰ যি মহিমা হয়, সেয়া আমাৰ হোৱা উচিত। প্ৰজাৰ জানো মহিমা হয়! কেৱল লক্ষ্মী-নাৰায়ণকহে দেখুৱাইছে। তেন্তে সন্তানসকলে কিমান ভাল সেৱা কৰিব লাগে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ দুয়োজনে এই সেৱা কৰিছে। মগজ (বুদ্ধি) কিমান উচ্চ হোৱা উচিত। কিছুমান সন্তানৰতো একো পাৰ্থক্যই নাথাকে। মায়াৰ লগত পৰাজিত হ'লে আৰু বেছিহে বেয়া হৈ যায়। নহ'লেতো ভিতৰি কিমান নিচা থাকিব লাগে। আমি বেহদৰ পিতাৰ সন্তান। পিতাই কয় - সকলোকে মোৰ পৰিচয় দি থাকা। সেৱাৰ দ্বাৰাই সুশোভিত হ'বা, তেতিয়াহে পিতাৰ অন্তৰত স্থান পাবা। সন্তান সেইজন যি পিতাৰ অন্তৰত অধিষ্ঠিত হয়। পিতাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি কিমান মৰম থাকে। সন্তানসকলক শিৱত উঠাই লয়। ইমান মোহ থাকে কিন্তু সেয়া হ'ল হদৰ (পাৰ্থিৱ) মায়াবী মোহ। এয়া হ'ল বেহদৰ (অপাৰ্থিৱ)। এনেকুৱা জানো কোনোবা পিতা আছে যিয়ে সন্তানক দেখি আনন্দিত নহয়। মা-পিতাতো অপাৰ আনন্দিত হয়। ইয়াত যেতিয়া বহা তেতিয়া বুজিব লাগে যে বাবাই আমাক পঢ়াই আছে। বাবা আমাৰ একান্ত বাধ্য শিক্ষক। বেহদৰ পিতাই নিশ্চয় কিবা সেৱা কৰিছিল সেইবাবেতো গায়ন কৰা হয়। কিমান আশ্চৰ্যজনক কথা। কিমান তেওঁৰ মহিমা কৰা হয়। ইয়াত বহি আছা গতিকে বুদ্ধিত নিচা থাকিব লাগে। সন্ন্যাসীসকলতো হৈছেই নিবৃত্তি মাৰ্গৰ। তেওঁলোকৰ ধৰ্মই বেলেগ। এয়াও এতিয়া পিতাই বুজায়। তোমালোকে জানো সন্ন্যাস মাৰ্গৰ বিষয়ে জানিছিল! তোমালোকেতো গৃহস্থ আশ্ৰমত থাকি ভক্তি

আদি কৰিছিলো, তোমালোকে আকৌ জ্ঞান পোৱা, তেওঁলোকেতো জ্ঞান নাপায়। তোমালোকে কিমান উচ্চ পাঠ পঢ়ি আছা আৰু তলত কিমান সাধাৰণ ভাবে বহি আছা। দেলৱাড়া মন্দিৰতো তোমালোক তলত তপস্যাত বহি আছা, ওপৰত বৈকুণ্ঠ থিয় হৈ আছে। ওপৰত বৈকুণ্ঠ দেখি মনুষ্যই ভাবে স্বৰ্গ ওপৰতে আছে।

গতিকে তোমালোক সন্তানসকলৰ অন্তৰত এই সকলো কথা উদয় হ'ব লাগে যে এইখন হৈছে স্কুল। আমি পঢ়ি আছোঁ। ক'ৰবাত পৰিক্ৰমা কৰিবলৈ গ'লেও বুদ্ধিত যদি এইটো খেয়াল চলি থাকে তেন্তে বহুত আনন্দিত হ'বা। বেহদৰ পিতাকতো জগতত কোনেও নাজানে। পিতাৰ সন্তান হৈ পিতাৰ জীৱন-চৰিত নাজানে, এনেকুৱা বুদ্ধিহীন কেতিয়াবা দেখিছানে। নজনাৰ বাবে কৈ দিয়ে তেওঁ সৰ্বব্যাপি। ভগৱানকে কৈ দিয়ে আপুনিয়োই পূজ্য, আপুনিয়োই পূজাৰী। তোমালোক সন্তানসকল ভিতৰি কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে - আমি কিমান উচ্চ পূজ্য আছিলোঁ। আকৌ আমিও পূজাৰী হ'লো। যিজন শিৱ বাবাই তোমালোকক ইমান উচ্চ কৰি তোলে আকৌ ড্ৰামা অনুসৰি তোমালোকেই তেওঁৰ পূজা আৰম্ভ কৰা। এই কথাবোৰ জগতৰ লোকে জানো জানে যে ভক্তি কেতিয়া আৰম্ভ হয়। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক নিতৌ বুজাই থাকে, ইয়াত বহি আছা যেতিয়া ভিতৰি আনন্দিত হ'ব লাগে নহয় জানো। আমাক কোনে পঢ়ায়। ভগৱানে আহি পঢ়ায় - এনে কথাতো কেতিয়াও শুনা নাই। তেওঁলোকেতো ভাবে গীতাৰ ভগৱান হৈছে কৃষ্ণ গতিকে কৃষ্ণইহে পঢ়ায়। অচ্ছা, কৃষ্ণ বুলিয়ে ভাবা বাৰু তেতিয়াও কিমান উচ্চ অৱস্থা হ'ব লাগে। মনুষ্যৰ মত আৰু ঈশ্বৰীয় মতৰ ওপৰত এখন কিতাপো আছে। দেৱতাসকলৰতো মত লোৱাৰ প্ৰয়োজনেই নাই। মনুষ্যই বিচাৰে ঈশ্বৰৰ মত। দেৱতাসকলেতো মত আগৰ জন্মত পাইছিল যাৰ দ্বাৰা উচ্চ পদ পালে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে শ্ৰেষ্ঠ হ'বৰ বাবে শ্ৰীমত পাই আছা। ঈশ্বৰীয় মত আৰু মনুষ্য মতৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য আছে। মনুষ্য মতে কি কয়, ঈশ্বৰীয় মতে কি কয়। তেন্তে নিশ্চয় ঈশ্বৰীয় মতত চলিব লাগে। তোমালোকে কাৰোবাক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ গ'লে একো লৈ নোযোৱা। স্মৃতিতে নাথাকে কাক কি উপহাৰ দিব লাগে। এই মনুষ্য মত আৰু ঈশ্বৰীয় মতৰ পাৰ্থক্য বহুত জৰুৰী। তোমালোক যেতিয়া মনুষ্য আছিলো তেতিয়া আসুৰী মত পাইছিলো আৰু এতিয়া ঈশ্বৰীয় মত পাইছা। তাৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য আছে। এই শাস্ত্ৰ আদি সকলো মনুষ্যৰ দ্বাৰাই ৰচিত। পিতাই কোনো শাস্ত্ৰ আদি পঢ়ি আহে জানো? পিতাই কয় - মই কোনো পিতাৰ সন্তান নেকি? মই জানো কোনো গুৰুৰ শিষ্য, যাৰ পৰা শিকিছোঁ? গতিকে এই কথাবোৰো বুজাব লাগে। যদিও এইটো জানে যে বান্দৰ বুদ্ধিৰ হয় কিন্তু মন্দিৰৰ লায়ক হওঁতাও আছে নহয় জানো। এনেকৈ বহুতে মনুষ্য মতত চলে তোমালোকে আকৌ শুনোৱা যে আমি ঈশ্বৰীয় মতত কি হৈ যাওঁ, তেওঁ আমাক পঢ়ায়। ভগৱানুবাচ - আমি তেওঁৰ পৰা পঢ়িবলৈ যাওঁ। আমি নিতৌ এফটা-পঞ্চলিশ মিনিটৰ বাবে যাওঁ। ক্লাছত বেছি সময়ো ল'ব নালাগে। স্মৃতিৰ যাত্ৰাতো চলোঁতে-ফুৰোঁতে হ'ব পাৰে। জ্ঞান আৰু যোগ দুয়োটাই বহুত সহজ। 'অল্ফ'ৰ এটাই শব্দ। ভক্তি মাৰ্গৰ অনেক শাস্ত্ৰ আছে, একত্ৰিত কৰিলে গোটেই ঘৰ শাস্ত্ৰৰে ভৰি যাব। ইয়াৰ বাবে কিমান যে খৰছ হয়। এতিয়া পিতাইতো বহুত সহজকৈ শুনায়, কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ হৈছেই স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী। তোমালোক বিশ্বৰ মালিক নাছিলো জানো। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। কি তোমালোকে পাহৰি গ'লা? ইয়াকো ড্ৰামাৰ লিখনি (নাটক অনুসৰি হ'বলগীয়া) বুলি কোৱা হয়। এতিয়া পিতা আহিছে। 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত পঢ়াবলৈ আহে। বেহদৰ পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় স্বৰ্গ নতুন সৃষ্টিয়ে নহ'ব জানো। এয়াতো একেবাৰে সহজ কথা। লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়া বাবে বুদ্ধিত যেন তলা লাগি গৈছে। তলা নোখোলেই। এনেকুৱা তলা লাগি আছে যে ইমান সহজ কথাটোও বুজি নাপায়। পিতাই বুজায় যে এটা কথাই যথেষ্ট। বেছিকৈ একো পঢ়াব নালাগে। ইয়াত তোমালোকে এক চেকেণ্ডতে কাৰোবাক স্বৰ্গবাসী কৰি তুলিব পাৰা। কিন্তু এইখন হৈছে স্কুল, সেয়েহে তোমালোকৰ পঢ়া চলি থাকে।

জ্ঞান সাগৰ পিতাই তোমালোকক ইমান জ্ঞান দিয়ে যে সাগৰক চিয়াঁহী কৰি লোৱা, গোটেই জংঘলক কলম কৰি লোৱা তথাপিও অন্ত হ'ব নোৱাৰে। জ্ঞান ধাৰণ কৰাৰ কিমান সময় হ'ল। ভক্তিৰতো আধাকল্প হৈছে। জ্ঞান তোমালোকে এটা জন্মতহে পোৱা। পিতাই তোমালোকক নতুন সৃষ্টিৰ বাবে পঢ়াই আছে। সেই পাৰ্থিৱ স্কুলত তোমালোকে কিমান সময় পঢ়া। 5 বছৰৰ পৰা 20-22 বছৰলৈকে পঢ়ি থাকা। উপাৰ্জন অলপ আৰু খৰছ বহুত কৰিলে লোকচান হৈ নাযাব জানো।

পিতাই কিমান চহকী কৰি তোলে, আকৌ কঙাল হৈ যায়। এতিয়া ভাৰতৰ অৱস্থা চোৱা কেনেকুৱা। নিচাৰে বুজাব লাগে। মাতাসকল থিয় হ'ব (আগবাঢ়ি আহিব) লাগে। 'বন্দে মাতৰম' বুলি তোমালোকৰে গায়ন আছে। ধৰিত্ৰীক বন্দে মাতৰম বুলি কোৱা নহয়। বন্দে মাতৰম মনুষ্যক কৰা হয়। যিসকল সন্তান বন্ধন মুক্ত তেওঁলোকেই এই সেৱা কৰে। সেয়াও যেনেকৈ কল্পৰ আগত বন্ধন মুক্ত হৈছিল, তেনেকৈয়ে হৈ থাকে। অবলাসকলৰ ওপৰত কিমান অত্যাচাৰ হৈ থাকে। এইটো জানে যে আমি পিতাক পালো, সেয়েহে বুজি লয় এতিয়াতো পিতাৰ সেৱা কৰিব লাগে। বন্ধন আছে, এনেকৈ কওঁতাজন ভেড়া ছাগলী। গভৰমেণ্টে কেতিয়াও ক'ব নোৱাৰে যে তোমালোকে ঈশ্বৰীয় সেৱা নকৰিবা। বাৰ্তালাপ কৰিবলৈ সাহস লাগে নহয় জানো। যাৰ জ্ঞান আছে তেওঁলোক ইমানতে সহজে বন্ধনমুক্ত হ'ব পাৰে। জ'জকো বুজাব পাৰা - আমি আত্মিক সেৱা কৰিব বিচাৰো। আত্মিক পিতাই আমাক পঢ়াই আছে। খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে তথাপিও কয় লিবৰেট কৰা (মুক্তি দিয়া), গাইড (মার্গ-দৰ্শক) হোৱা। ভাৰতবাসীতকৈ তেওঁলোকৰ বোধ শক্তি তথাপি ভাল। তোমালোক সন্তানসকলৰ ভিতৰত যিসকল ভাল বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হয় তেওঁলোকৰ সেৱাৰ বহুত চখ থাকে। এইটো বুজি পায় যে ঈশ্বৰীয় সেৱাৰ দ্বাৰা বহুত লটাৰি পোৱা যায়। কোনোৱেতো আকৌ লটাৰি আদিক বুজিয়ে নাপায়। তাত গৈও দাস-দাসী হ'বগৈ। অন্তৰেৰে ভাবে দাসী হ'লেও হ'ব বা চণ্ডাল হ'লেও হ'ব। স্বৰ্গততো থাকিম নহয় জানো! তেওঁলোকৰ চলনো এনেকুৱাই দেখিবলৈ পোৱা যায়। তোমালোকে বুজি পোৱা যে বেহদৰ পিতাই আমাক বুজাই আছে। এই দাদাইও বুজায়, পিতাই তেওঁৰ দ্বাৰা সন্তানসকলক পঢ়াই আছে। কোনোৱেতো ইমানখিনিও বুজি নাপায়। ইয়াৰ পৰা বাহিৰ ওলাল আৰু শেষ। ইয়াত বহি থাকিও যেন একো বুজি নাপায়। বুদ্ধি বাহিৰত ভ্ৰমি হাবাখুৰি খাই থাকে। এটা ভূতো আঁতৰি নাযায়। পঢ়োৱাজন কোন আৰু কি হয়গৈ! চহকীসকলৰো দাস-দাসী থাকিব। এতিয়াও চহকীলোকৰ কিমান লগুৱা-লিকচৌ থাকে। সেৱাত একেবাৰে উৰি থাকিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকল শান্তি স্থাপনৰ অৰ্থে নিমিত্ত হৈছা, বিশ্বত সুখ-শান্তি স্থাপনা কৰি আছা। প্ৰেক্টিকেলত তোমালোকে জানা যে আমি শ্ৰীমতত স্থাপনা কৰি আছো, ইয়াত একো অশান্তি হ'ব নালাগে। বাবাই ইয়াতো এনেকুৱা বহুত ভাল-ভাল ঘৰ দেখিছে। এটা ঘৰত 6-7 জনী বোৱাৰী ইমান মৰমেৰে থাকে, একেবাৰে শান্তি বজাই ৰাখে। তেওঁলোকে কৈছিল - আমাৰতো ইয়াতে স্বৰ্গ। কোনো হাই-কাজিয়াৰ কথা নাই। সকলো আজ্ঞাকাৰী, সেই সময়ত বাবাৰো সন্মাসী খেয়াল চলিছিল। এই জগতৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য ওপজিছিল। এতিয়া এয়াতো হৈছে বেহদৰ বৈৰাগ্য। স্মৃতিত যাতে একোৱে নাথাকে। বাবাইতো সকলো নাম পাহৰি গৈছিল। সন্তানসকলে কয় - বাবা আপুনি আমাক স্মৰণ কৰেনে? বাবাই কয় - মইতো সকলোকে পাহৰিব লাগিব। বিচ্ছেদো নহ'বা আৰু স্মৃতিতো নাৰাখিবা। বেহদৰ বৈৰাগ্য নহয় জানো। সকলোকে পাহৰিব লাগে। আমি জানো ইয়াৰ নিবাসী। পিতা আহিছে - স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। বেহদৰ পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হৈ যাবা। এই বেজ বুজাবৰ বাবে বহুত ভাল। কোনোবাই বিচাৰিলে ক'বা প্ৰথমে বুজি লোৱা তাৰ পিছত বেজ ল'বা। এই বেজটিক বুজিলে তোমালোকে বিশ্বৰ বাদশ্বাহী পাব পাৰিবা। শিৱবাবাই এই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ডাইৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) দিয়ে মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক

এনেকুৱা হ'বগৈ। গীতা পঢ়োঁতা যিসকল আছে আৰু তেওঁলোকৰ যিসকল দেৱতা ধৰ্মৰ হ'ব তেওঁলোকে ভালকৈ বুজি ল'ব। কোনো-কোনোৱে প্ৰশ্ন সোধে - দেৱতাসকল কিয় অধঃপতিত হয়? হেৰ' এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে। পুনৰ্জন্ম লওঁতে-লওঁতে অধঃপতিততো হ'বই নহয় জানো! চক্ৰতো ঘূৰিয়ে থাকিব। প্ৰত্যেকৰে অন্তৰত এইটো নিশ্চয় উদয় হয় যে মই কিয় সেৱা কৰিব নোৱাৰো। নিশ্চয় মোৰ ভিতৰত কিবা ত্ৰুটি আছে। মায়াৰ ভূতে নাকত ধৰি আছে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে আমি এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগিব আকৌ নতুন সৃষ্টিত আহি ৰাজ্য কৰিম। তোমালোক পথিক নোহোৱা জানো। দূৰণিৰ দেশৰ পৰা ইয়ালৈ আহি ভূমিকা পালন কৰা। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে আমি অমৰলোকলৈ যাব লাগিব। এই মৃত্যুলোক শেষ হৈ যাব। পিতাই বহুতে বুজায়। যথা ৰীতি ধাৰণ কৰিব লাগে। ইয়াক আকৌ মন্থন কৰি (আওঁৰাই) থাকিব লাগে। এইটোও পিতাই বুজাইছে যে কৰ্মভোগৰ বেমাৰ উথলি উঠিব। মায়াই আমনি কৰিব কিন্তু মূৰ্ছিত হ'ব নালাগে। অলপ কিবা হ'লেই হায়ৰাণ হৈ যায়। বেমাৰত মনুষ্যই ভগৱানক আৰু বেছিকৈহে স্মৰণ কৰে। বংগত যদি কাৰোবাৰ বেছি বেমাৰ হয় তেতিয়া কয় - 'ৰাম' বুলি কোৱা... 'ৰাম' বুলি কোৱা... যদি দেখা পায় যে এতিয়া মৃত্যু সমাগত তেন্তে গংগালৈ লৈ গৈ হৰি ব'ল, হৰি ব'ল বুলি কয় আকৌ তেওঁক লৈ আহি জ্বলোৱাৰ কি প্ৰয়োজন। গঙ্গাতে পেলাই নিদিয়া কিয়। কাছ-মাছ আদিৰ চিকাৰ হৈ যাব। কামত আহিব। পাৰ্চী লোকসকলে ৰাখি থয় তেতিয়া সেই হাড় বিলাকৰো কামত আহে। পিতাই কয় - তোমালোকে অন্য সকলো কথা পাহৰি মোক স্মৰণ কৰা। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) বন্ধনমুক্ত হৈ ভাৰতৰ সঁচা সেৱা কৰিব লাগে। বহুত নিচাৰে বুজাব লাগে যে আমাক আত্মিক পিতাই পঢ়াই আছে, আমি আত্মিক সেৱাত ব্ৰতী হৈ আছোঁ। ঈশ্বৰীয় সেৱাৰ উৎসাহ-উদ্দীপনা থাকিব লাগে।
- (2) কৰ্মভোগৰ বেমাৰ বা মায়াৰ ধুমুহাত মূৰ্ছিত বা হায়ৰাণ হ'ব নালাগে। পিতাই যি জ্ঞান দিছে সেয়া মন্থন কৰি (আওঁৰাই) পিতাৰ স্মৃতিত হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** সৰ্ব সম্বন্ধৰ অনুভূতিৰ লগতে প্ৰাপ্তিৰ আনন্দ অনুভৱ কৰোঁতা তৃপ্ত আত্মা হোৱা

যি সঁচা প্ৰেমিক তেওঁ সকলো পৰিস্থিতিতে, সকলো কামতে সদায় প্ৰাপ্তিৰ আনন্দত থাকে। কোনো-কোনো সন্তানে অনুভূতি কৰে যে হয় তেওঁৰেই মোৰ পিতা, প্ৰেমিক, সন্তান হয়... কিন্তু প্ৰাপ্তি যিমান বিচাৰে সিমান নহয়। গতিকে অনুভূতিৰ লগতে সৰ্ব সম্বন্ধৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্তিৰ উপলব্ধি হওঁক। এনেকুৱা প্ৰাপ্তি আৰু অনুভূতি কৰোঁতাসকল সদায় তৃপ্ত হৈ থাকে। তেওঁলোকৰ কোনো বস্তৱ অপ্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ নহয়। য'ত প্ৰাপ্তি আছে ত'ত তৃপ্তি নিশ্চয় আছে।

***শ্লোগান:-** নিমিত্ত হোৱা তেতিয়া সেৱাৰ সফলতাৰ অংশ পাই যাবা।

ওঁম্ শান্তি!!
